

WOUTER KLOOTWIJK

ANNE, *HET PAARD EN DE RIVIER*

MET ILLUSTRATIES VAN ENZO PÉRÈS-LABOURDETTE

LEOPOLD / AMSTERDAM

Eerste druk 2017

© 2017 tekst Wouter Klootwijk

© 2017 illustraties Enzo Pérès-Labourdette

Boekverzorging Nanja Toebak

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7220 5 / NUR 277 / 300

WAT JE EET EN WEER VERGEET

‘Theo heeft een paard nodig.’

Anne kijkt op.

Vader zegt het alsof oom Theo even een hamer wil lenen of een tangetje. Maar een paard?

Theo is de broer van Teun en Teun is de vader van Anne.

Anne en Teun zitten aan tafel en eten iets warm.

Het gebeurt vaak dat ze niet letten op wat ze eten. Aardappelen of rijst. Kip of karbonade.

Ze praten onder het eten, Anne en haar vader. Over alles. En vraag je later wat ze aten, dan kunnen ze het je niet vertellen. Ze hadden er niet op gelet.

Als Anne de borden en twee vorken van tafel pakt om te gaan afwassen, zegt ze opeens: ‘Hebben we nou net aardappelen gegeten of was het pasta?’

Vader lacht. ‘Ik weet het ook niet meer,’ zegt hij. ‘Maar gisteren, dat weet ik nog, toen waren het bruine bonen met uien en nog iets.’

‘Ja, met nog iets,’ zegt Anne, ‘en dat was erg lekker. Nog iets

is altijd lekker als het er niet doorheen zit, maar ernaast ligt op je bord.'

Vader lacht.

Anne lacht.

Moeder kookt vroeg in de middag. Voor iedereen. Dan gaat ze naar de stad om te werken. Balletdansen is haar werk. Het is een uur fietsen naar de stad.

Vader kookt ook, maar alleen als iedereen thuis is en moeder vrij heeft van dansen in de stad.

Vader houdt van uien.

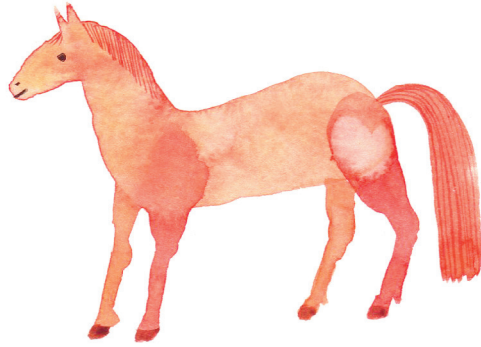
Anne houdt van alles waar je alleen een vork bij nodig hebt of wat je met je handen kunt eten.

Moeder houdt van buitenlandse dingetjes uit een potje.

Maar ze praten er niet veel over.

In de stad praat iedereen over eten, zegt moeder, de hele dag. Ook in de kantoren en buiten op de terrassen als de zon schijnt. Ze praten over gevulde dingetjes met dingesneden dingetjes erbij en dat het anders moet dan zoals het gisteren was verzonnen. En nooit lachen ze in de stad als het over eten gaat.

Anne vraagt zich af of ze het grappig zouden vinden in de stad dat ze vergat wat ze at.

WERKPAARDEN

Het is voorjaar. Oom Theo heeft een brief geschreven. Er staat in dat hij in de herfst een paard nodig heeft voor in het bos. Vader heeft paarden.

Het zijn werkpaarden, ze zijn sterk.

Je hebt ook paarden voor plezier. Niet de paarden zijn het dan die plezier hebben, maar mensen die erop rijden. Op de werkpaarden van vader kun je ook goed rijden. Mensen die dat graag willen, vinden werkpaarden niet mooi. Ze vinden dat zo'n paard niet bij hen past. Ze willen een mooi paard dat mooi past bij de kleren die ze dragen en dat ze, als ze erop rijden, nog mooier zijn dan als ze ernaast lopen.

Anne zit graag op een werkpaard. Er waren altijd paarden. Al toen ze geboren werd.

De paarden van vader kunnen een boot op een kar door het zand trekken. Het zand van het strand. Ze trekken de kar met de boot erop de zee in. Dan komt de boot los van de kar en kan hij varen. Hij vaart naar mensen in zee die van een zeilboot zijn gevallen en niet weten hoe het verder moet. Of naar

mensen in zee van een boot die zonk omdat hij lek was.
Dan worden de mensen gered. Met de boot die de paarden de zee ingetrokken hadden.
Eerst wordt vader opgebeld dat de paarden moeten komen. Dan trekken de paarden de kar met de boot erop door het zand naar de zee. Dan springen mannen in de boot en als de boot loskomt van de kar, zo ver trekken de paarden hem de zee in, dan roeien de mannen naar de mensen in nood. De paarden trekken ook karren met hooi erop. En wagens met tonnen bier.

Theo heeft een paard nodig, zegt vader.
Zijn broer Theo woont in een groot bos dat het Zwarte Woud genoemd wordt, maar het is een gewoon bos. Niet zwart. Maar groen en geel en bruin.
In het bos worden bomen omgezaagd. Niet alle bomen tegelijk, maar om de vijf bomen gaat er eentje om. Dat is goed voor de andere bomen, die dan beter groeien, en het is goed voor planken. De omgezaagde bomen worden tot planken gezaagd. Maar dan moeten ze eerst het bos uit, naar de za-gerij.
In het stuk bos waar de broer van vader bomen weg wil halen, hogerop in de bergen, kan geen trekker op grote wielen komen. En voor mensen is zo'n boom te zwaar. Niet te tillen met twee handen. Ook niet met vier handen of acht.
Een paard kan een boom tussen de andere bomen door het bos uit slepen. En daarvoor heeft Theo, de oom van Anne, een werkpaard nodig.

Toen Teun en Theo twintig jaar oud waren, nee, Theo 21 en Teun 19, wilden ze weg van het huis waar ze geboren waren. In een kleine boerderij op een heuvel. Ze wilden er niet blijven. Ze wilden een eigen huis, maar ze wisten nog niet hoe.

En waar ze het zouden vinden.

‘Ik ga die kant op,’ zei Teun. Hij wees naar het westen.

‘En ik ga die kant op,’ zei Theo. Hij wees naar het oosten.

‘Laat wat van je horen,’ zeiden ze tegen elkaar.

‘Goed, maar het kan wel even duren.’

Een paar jaar later hoorde Teun dat Theo in het Zwarte Woud werk gevonden had en een houten huisje had gebouwd.

En Theo hoorde dat Teun tot aan de zee was gegaan en achter de duinen een schuur had gevonden. Van de helft van de schuur had hij een woonhuis gemaakt en van de andere helft een stal. Met sterke werkpaarden.

Eerst twee paarden, daarna veulens, toen werden het er meer.

Annes moeder zit op ballet. Ze gaat vier keer in de week naar de grote stad. Ze danst op een podium voor een zaal vol mensen. Er is ook een orkest. De mensen klappen telkens als de muziek even stopt en Annes moeder een buiging maakt. Soms klapt iemand te vroeg, door de muziek heen. Dacht hij dat het al afgelopen was.

Als moeder gaat dansen, eet ze niet mee met Anne en haar vader. Ze zegt dat ze niet goed danst met eten op.

Laat in de nacht komt ze thuis. Dan eet ze. Als Anne slaapt.

De koning is een keer op bezoek geweest. Eerst kwam de burgemeester. Hij zei tegen Teun: ‘De koning komt. Dan moet je iets verzinnen met je paarden. Niet iets wat heel gewoon is, maar iets waar de koning van opkijkt.’

De vader van Anne dacht lang na. Haar moeder ook en opeens wisten ze het.

Een balletdansje doen op de rug van een paard.

De koning kwam eraan. ‘Hij komt, hij komt,’ had de burgemeester geroepen die voor de koning uit liep.

Moeder deed een pasje naar voren op het paard en daarna danste ze een pasje naar achter.

De koning had spontaan geklapt en toen hij klapte, klaptten ook de nette mensen die met hem waren meegekomen. Maar voor je het wist, waren ze verdergegaan. Ze waren alweer weg toen Annes moeder, die Maria heet, nog een keer naar voor en achter wilde dansen. ‘Hou maar op,’ zei de burgemeester en hij holde achter de koning aan en de nette mensen, die verderop al aan het kijken waren naar wat ze daar voor hem verzonnen hadden. Iets met een knal, want Anne hoorde een knal.

‘Theo heeft een paard nodig. Maar ik heb geen tijd om er een te brengen.’

‘Kan een paard met de trein?’ vraagt Anne.

‘Vroeger kon dat, je had paardentreinen. Soldaten gingen niet helemaal te paard naar de oorlog. Ze gingen eerst een heel stuk met de trein, met de paarden in wagons. Nu kan het niet meer.’

‘Is het ver?’ vraagt Anne.

‘Een dag en een nacht rijden met een vrachtwagen, maar ik vind een dag rijden al te lang voor een paard. In de bochten valt het bijna om en achter in een vrachtwagen kun je niet naar buiten kijken.’

‘Een paard kan lopen,’ zegt Anne.

‘Maar een paard weet de weg niet.’

‘Ik kan mee,’ zegt Anne, ‘op het paard en ik vraag de weg onderweg.’

Vader zegt een tijdje niks.

‘Het kan,’ zegt hij na een halfuur nadenken. ‘Het kan, maar dan ben je wel een paar dagen onderweg.’

‘Dat is niet erg,’ zegt Anne.

‘Het is niet moeilijk de weg te vinden,’ zegt vader. ‘Ik breng je

tot aan de rivier. Het bos waar oom Theo woont, ligt aan de rivier. Als je met het paard langs de rivier loopt, kom je er. Maar het is een lange reis. Ik vraag het je moeder als ze thuiskomt. Als het van haar mag, gaan we morgen een paard uitzoeken.' En het mocht.

'Natuurlijk vind ik het goed,' zei mama Maria. 'Wat zou ik dat zelf graag hebben willen doen toen.'

'Toen?'

'Toen ik nog zo jong was als Anne. Ik wou avonturen beleven maar wist niet waar een avontuur begint en hoe het verder moet. Toen ging ik maar dansen in mijn kamer. En dromen van avonturen.'

'Wat droomde je dan als je danste?'

'Dat mensen kunnen vliegen.'

Vader Teun lacht.